

۲۰۱۷/۰۹/۲۳

ع.حضرت

احساس تنگی تنفس در زیر آبشار سنگین تاریخ نگاری "نگاهی گذرا به نوشته اخیر جناب آقای باری جهانی"

ما او زما غوندی کم سوادان که هر ژومره د شیبی یا ورخی، په وینه یا خوب، نشه یا هونبیری، سر او پینی سره کش او وغوځوو، اوږدوالی به مو د گرانو پوهانو او لیکوالانو د قلم څه، چه د قلم د څوکی سره برابر نه وی خو خبره داده چه د سازونو بڼکلی رغونو ته د هر شوقی ځوان یا زور تلوسه وی چه د خپل توان او استعداد په اندول نڅا وکړی (البته د ژبی او قلم نڅا) او دا چه نڅا ئې ژومره د نورو د پاملرنی ور گرځی دومره ورته مهمه نده په ضمن کی هیڅوک د هیچا د اړدن د برمی د مالکیت د جواز د سلب صلاحیت نلری.

د بناغلی جهانی صاحب د وروستی لیکنی " اعلیحضرت محمد نادر خان" په هکله یوه وړوکی عریضه لرم چه البته چندانی وړوکی هم نده او د څو مهمو ټکو (زما په لنډ فکر) درلوونکی ده.

نعمتونه دوه ډوله دی، مادی او معنوی.

بڼکلی موټر، ودان کور، جگه او خامک دوزه مېرمن، بناسته او صالح مېره، بڼکلی اولادونه، مناسب شغل، ډک جیب او داسی نور، مادی نعمتونه گڼل کیږی چه د ژرنګوالی د توپیر په هکله ئې کوم ځانګړی د نظر اختلاف نه لیدل کیږی.

معنوی نعمتونه او دهغوی د ارزښت او اهمیت درجی، د ډول ډول ټولنو په منځ کی، د ډول ډول تعریف او تعبیر درلوونکی دی، یعنی مثلاً هغه څه چه مثلاً "پدې" ټولنه کی یو معنوی نعمت گڼل کیږی په "هغه" ټولنه کی کوم خاص ارزښت نلری. په هر حال معنوی نعمتونه زموږ په ټولنه کی د ځانګړی اهمیت درلوونکی دی چه البته په مختلفو زمانی- مکانی ظرفیتونو کی د څېړنی وړ دی، مثلاً په یوه ځانګړی زمان او مکان کی د اولاد نه استونه مکتب ته یو نعمت گڼل کېدی خو په عین زمان او عین مکان کی د اولاد درس او تعلیم او د امکاناتو موجودیت یو نعمت بلل کېدی، البته دا تریخ حقیقت هم د ویلو وړ دی چه د ځینو مکانی- زمانی شرائطو د حاکمیت تر سیوری لاندی، هم د مکتب د شاگرد سترگی د ډېری روشنفرکی له امله چپکی سوی او هم د مکتب د دښمن سترگی د ناپوهی په دود وځپلی شوی چه دا دواړه حالتونه د "نعمت" د گڼلو د اصلی مسیر څخه یو انحراف و. د علم او پوهی لاسته راوړنه هغه وخت بڼکلی نعمت گڼل کېدای شی چه موخه یا هدف ئې د وطن او خلکو رښتینی خدمت او د اصیل فرهنگ خوندي ساتل وی.

بله خبره دا چه د هیلو او افکارو او ارمانونو او انسانی لوړو اهدافو د تحقق په لوی سمندر کی ځینی خلک په بریالی لامبو توانېدلی دی چه خپل هدف ته ورسیری او یا د دې هدف په نیت په نیمه لپاره کی د ځوانمرگی سره مخ شویدی او ځینی خلک بیا فقط د احساساتو او عدم تعمق او عدم تعقل په نازک لونگ کی د مبارزی ستر او ژور سمندر ته ورگډ شویدی چه بده نتیجه ئې هغه څه وه کوم چه تصور ئې نه کېدی، دلته بیا د معنوی نعمت د ځلانده انعکاس رول په نظر کی نیول کیږی، یعنی دا چه هر هغه څوک چه د سمندر پر غاړه او یا حتی ورگډېدو څو شیبی وروسته (البته اوږدو شیبو) د خپل فکری مرام په هکله تجدید نظر او ځان یو فکری- عقیدتی اووښتون ته وسپاری، ډېر امکان لری چه دا اوښتون د نوموړی کس د خلاصون او ژغورنی سبب شی بنا پخپل تفکر او عقیده کی بدلون راوړنه او د وطن او نړی عینی سیاسی او ټولنیز حالت ته په غور کتنه چه طبعاً پایله ئې بریالیتوب او یا حداقل د بدمرغیو څخه نجات دی، یو نعمت بلل کیږی چه ددې نعمت د قدر پېژندنه هم دده اخلاقی دنده او هم دده د خواخوږو دوستانو او مخلصو وطندارانو د خوښی سبب ده.

و اما بعد:

یوه مقوله ده چه:

" دغوړو موجودیت په شیدو کی یو حقیقت دی خو په سترگو نه بڼکاری."

البته ددې حقیقت کشف په یوه ډېره ساده فزیکي عملیه د بشر لخوا تر سره شویدی.

د تاریخ په بستر کی، پېښی او واقعیتونه هم یو حقیقت دی خو توپیر ئې د "شیدو" سره پدې کی دی چه که د شلومبو غرکه په هر لاس وشاربل شی او تر شاربلو وروسته هر لاس په ننوځی د هغه لاس کوتو ته به همغه ژیر خالص کوچی په غیر ورشی کوم چه په غرکه کی موجود وی. خو د "تاریخ" غرکه کوم بل داستان او کوم بل جوړښت

لری، د هر تاریخ لیکونکی لاس ته تر شاربلو وروسته هغه څه ورغلی دی کوم چه د عین غرکی څخه د کوم بل تاریخ لیکونکی د شاربلو وروسته پلاس ورغلی دی خو توپیر ئی فقط! د مځکی او آسمان او سپین او تور په اندازه دی، همدا علت دی چه ځینی وختونه یو څوک د یوی وړوکی او کوچنی تاریخی پېښی د مختلفو روایتونو او تفسیرونو په لوستلو د غمزی د حالت سره مخامخ شی پداسی حال کی چه " حقیقت " که څه هم وړوکی وی خو " یو" دی چه د بده مرغه د ځینو مؤرخینو د شخصی سلیقو د اعمال او اغېزي له کبله د ابهام په ورځو کی پت شویدی. ددی ادعا ثبوت کوم سخت کار ندی، که د خپلو بناغلو درنو وروستنی پنځوس شپېته کلونو تاریخ پوهانو لیکنو ته په ځیر پاملرنه وشی هغوی د د ځینو مهمو پېښو د څرنګوالی په هکله یو د بل سره ډېر توپیر لری چه ددی اختلاف لامل همدا ناڅرګند او غیر برېښدنی سلائق او علائق او فکری تراوونه دی په ضمن کی دا به د سلیم عقل په وړاندی سپین سترګی او ګوستاخی وی که د هغوی هر یوه تحلیل د یوی مشخصی موضوع په هکله (متناقض دریخ) د منلو وړ وګڼل شی.

د بناغلی جهانی صاحب د لیکنی (چه زیار ایستنه ئی د ستاینی وړ ده) په هکله زما حقیر نظر دادی چه: نوموړی لیکنه، یوی ادبی یا شعری توتی غوندی، د ډېرو پتو او ښکاره، تېره او پڅو، فکری او قومی او نورو پیغامونو درلوونکی ده چه البته زه ئی ددی پیغامونو د رابرسېره او برېښولو اجازه ځانته نه ورکوم، البته پر ځینو مطالبو د رڼا اچونی حق ځانته خوندی بولم چه د عراضو په لړ کی به وړاندی شی. اما د " اعلیحضرت محمد نادر شاه " په هکله:

پدی کی شک نشته چه نادر خان د وروستی پېری په تاریخی بهیر کی د پام وړ ځای لری خو څرنګه چه زموږ وروستی تاریخی پېری د حساسیتونو او نازکیو څخه یوه ډکه پېری ده (خصوصاً د امان الله خان د سلطنت نه د نادر خان تر وژلو پوری) نو بناً د نوموړی د سیاسی او ټولنیز او حتی اخلاقی شخصیت کیندنه او څېرنه هم د ځانګړو حساسیتونو او نازکیو څخه خالی نده.

معمولاً د یو سیاسی مشر دوستان او دوښمنان پر څو ډلو وېشل شویدی چه د هر یوه دوستانه یا دښمنانه دریخ د هغه کس د شخصیتی او فکری او عقیدتی دریخ او موقف سره مستقیمه اړیکه لری. مثلاً د امان الله خان دوستان معمولاً دوه ډوله مختلف اشخاص دی (سپین او تور) او همدارنګه دوښمنان ئی هم د فکری نظره دوی مختلفی ډلی دی (تور او سپین) چه البته دا قاعده د نادرخان په برخه کی هم د تعمیم وړ ده.

د امان الله خان یوه ډله دوستان (سپین دوستان) په فکری- عاطفی- ملی - خلگی- وطنی ښکلو ارزښتونو سمبال خلگ وه او دی چه البته دا خلگ د رښتینی درناوی او ناز وړ دی ځکه مینه او وینه ئی د وطن او خلگو د هوسا او آرام او باکرامته ژوندانه د تأمین پخاطر خوځیری او غونځیری او همدارنګه په امان الله خان کی ئی ددی درنو ارمانونو د تحقق استعداد او وړتیا لیدله نو ځکه ئی د هغه سره مینه وه او اوس هم مینه ورسره لری. بله ډله (تور دوستان) چه هغوی هم امان الله خان ستایه او ستائی هغه کسان وه چه خپل انترناسیونالیستی! مرام چه په حقیقت کی د مسکو د ګټو تأمین و، د امان الله خان په صوری ملاتړ کی لټاوه چه البته ددی کسانو د دیدګاه څېرل تر وخت تېره او غیر ګټوره خبره ده.

د امان الله خان دښمنان هم پر دوو ډلو د ویشلو وړ دی (تور او سپین). د توری ډلی د دښمنی انگېزه او نیت او هدف ئی تور او مزدورانه او استعماری و لکه د انګرېز او د هغوی د ګوډاګیانو پلید نیت او د سپینی ډلی د دښمنی نیت او انگېزه تقریباً سپینه او د مارکسیستی - روسی د خطرناک احتمالی یا حتمی نفوذ بېره او توره پایله او نتیجه او ددی احتمالی ترخي واقعي ځورونکی احساس چه ګواکی د اکتوبر رهبران به د امان الله خان د پاکو او وطن پالونکو احساساتو څخه ناوړه ګټه پورته کری. د بده مرغه زموږ ټولنه په هغه زمانه کی د رښتینو روشنفکرانو (چه د روس او انګرېز د قدرت د توازن د ایجاد او ددی توازن څخه د خپل هیواد او خلگو په ګټه ګامونه اوچت کری) د قحطی سره مخه وه بناً د دواړو خواوو یعنی روس او انګرېز مخلصو انډیوالانو هڅه کوله چه د دداسی فضا د حاکمیت مخه ونیسی کومه چه د دواړو قدرتونو د شهبوت او شهرت او غضب معقوله او مطلوبه ارضاء او په عین وخت کی یوه سالمه بیطرفانه روحیه پکی احساس شی.

همداسی د نادر خان دوستان او دښمنان هم پر دوو ډلو د ویشلو وړ دی چه البته ددی دواړو ډلو روحی جوړښت د امان الله خان د دوستانو او دښمنانو د روحی جوړښت سره لږ غوندی توپیر لری چه اوس ګرئ ئی د بیان حوصله نشته.

اما د جهانی صاحب د لیکنی په هکله یو څو ټکی:

۱- پدی کی شک نشته چه نادر خان په ډېره مېړانه او سرښندنه د سقوی وحشت او بربریت په وړاندی بیساری خدمت تر سره کړیدی چه هیڅکله د هېرېدو ندی خو خبره داده:

که زما کور ته د کلی د کوم ارباب لخوا لمسون شوی او استخدام شوی غل را ولېرل شی ما او زما کورنی لوټ او تالا کړی او د اولادونو راتلونکی تعلیمی سرنوشت می د خطر سره مخامخ کړی، پدی وخت کی یو ځوان چه ځان د کلی خواخوږی بولی په مېړانه ددی غله په وړاندی وسله واله مبارزه پیل او ما د هغه د شر څخه وژغوری، زه

او زما کورنی به تر اوبنکو پاکولو او آرام تنفس او د ژغورنکی بهاتور خوان څخه یوه نړۍ تشکراتو او مننو وروسته آیا ددې حق ونلرو چه پوه شو چه دا غل د چا له خوا او په څه هدف زما د کور له دیوالونو څخه را پورته سوی او زه او کورنی ئی اته نه میاشتی د یوې کبنتی ببری او وحشت سره مخامخ کړی ؤ؟ البته د ژغورنی خوره خاطر به زما ددې تفحص او تشبث (چه غل څوک او چا لمسولی ؤ) هیڅ ډول زیان ونه وینی.

۲- آیا سلیم عقل ته دا د منلو وړ ده چه یو ارباب د خپل ذاتی خبانت په سیوری کی پیری پیری په دومره وړانکار یو گوتی پوری کړی وی چه حتی د تخریب او ورانی دود او غبار او دوری او بد بوی ئی همدا نن ورځ زموږ د وروستی دوه سوه کلن تاریخ په کوڅه کوڅه کی له ورايه بنکاری او بیا همدا ارباب په ډېره بیشرمی یرغ پورته کی چه ای خلکو ماته زما اساسی قانون! !! اجازه! نه راکوی چه د یو هیواد په داخلی چارو کی لاس ووهم او یا د هغوی د حکومتونو د تغییر په لټه کی شم.

۳- په نسبی ډول د نادر خان او ظاهر خان او داؤد خان دورانونه ډېر آرام وه او ولس د سرو کفنونو د منظرې سره آشنا نه ؤ او یو ډول گونگ رضائیت حاکم ؤ خو سره لدې د امان الله خان رښتني او خواخوږی پلویان پدې ډېر ناخوښ وه چه د امان الله خان د سپیڅلی ارمان او هلوځلو او همدارنگه ملی شخصیت درناوی لکه څنگه چه بنائېدی، نه کېده.

ددې حقیقت څخه په ډېرو لیکنو او بیانونو کی انکار شویدی چه:

"د خپلواکی د لاسته راوړنی ارزښت تر ژغورنی او نجات تر ارزښت ډېر اوچت دی، هر څومره که د نجات او ژغورنی کارنامه هم ډېره د ستاینی وړ ده."

۴- زموږ خلک لدې دومره تاریخی مسائلو د ډول ډول تحلیلونو سره سره بیا هم پدې سم ندی پوهول شوی چه د پښتون د ستر قوم، د تاریخی مهم رسالت پدې څوارلس کلن ټولنیز- سیاسی ټوپان (د خپلواکی گټل او د هغی ساتل او د امان الله خان شړل او د نادر خان راوستل) کی څه ډول رول لوبولی دی؟

۵- مور ته تر اوسه په دقیقه توگه ندی ویل شوی چه زموږ په ټولنیز- سیاسی ډگر کی د روس او انگریز د طمع او توقع او پښو غځونی اندازه څومره مکانی- زمانی معیار باید درلودای او نن ئی ولری؟ آیا دا زموږ د نن ورځی د روشنفکرانو ملی رسالت ندی چه دواړه قدرتونو ته په نښه کړی چه د سل کاله مخکی افکار او نیتونه زموږ د هیواد په وړاندی د تجدید نظر آزموینی ته وسپاری؟

۶- دا یو منل شوی اصل دی لکه څنگه چه د مېړه او مانډیني نزع او اختلاف د اولادونو پر روزنیز او روحی څرنگوالی منفی اغیزه اچوی، همدارنگه د یو هیواد د سیاسی رهبرانو په منځ کی د نزع او دښمنی د اور دود د ولس پر سترگو او اعصابو او روحیاتو او ملی روزنی هم ډېره منفی اغیزه اچولای شی. پدې کی شک نشته چه د ځینو درنو توطنو موجودیت او همدارنگه د امان الله خان ځینی تاکتیکی ستړی تېروتنی او اشتباه د هغه د سپیڅلی ارمان د تحقق په لپاره کی یو ستر او حتی ویجاړوونکی خنډ شو خو خبره داده چه: د ذهنی هندسی د فرضنی په اساس، دا به یو ډېر ستر اخلاقی- ملی بنکلی گام وای که نادرخان د واک تر اخیستو وروسته امان الله خان ته خالصانه او صادقانه بلنه ورکړی وای چه بیرته خپل وطن ته راستون او په گډه د هیواد ویجاړی چاری روغی کړی چه دې کار به له یوې خوا د امان الله خان د تورو دوستانو ژاولنه خوله ور پټه کړی او د سپینو دوستانو د خوښی او ولولې او وطن ته د خدمت د اشتیاق او په عین وخت کی د نادر خان د شخصیت د روښانه ځلا لامل گرځېدی وای او تر ټولو مهمه دا چه د جاذبی هغه قوه چه ددې درو ستیرو (بریطانی، روسی، زموږ هیواد) تر منځ موجوده وه د معقول او مطلوب او عالی ثبات څخه برخمنه وای. وروستی څرگندونه:

د نادر خان "غدار بلل" به هغه وخت د زیاتی منلی وړ وای چه د مسکو عقیدتی شاگردانو د یو غدارانه خوځښت په ترڅ کی، زموږ د خاوری، فرهنگ، ملی ارزښتونو او حتی سیاسی موجودیت سره لوبی نه وای کړی. بله داچه د امان الله خان او نادر خان د شخصیت د مقانسی قضاوت یوازی او یوازی د ولس د وگری وگری د صلاحیت په چوکاټ کی د منلو وړ دی.

د بده مرغه سل کاله مخکی ددې اجازه رانکړه شوه چه د سیاسی "استقلال" د نعمت شکر اداینه وکړو او بیا هم د بده مرغه نن اجازه نه راکول کیږی چه حتی د "نجات او ژغورنی" د حصول هیلی په ځان کی ژوندی وساتو. لکه چه کیسه ختمه شوه.